

погинемъ тука! Не е ли по-добре да се върнемъ назадъ?

Исусъ продължавалъ пжтя си, безъ да имъ отговори.

Следъ нѣколко време ученицитѣ отново настигнали Исуса и почнали пакъ да му се оплакватъ отъ глада и студа.

Тогава Исусъ посочилъ настрани отъ пжтя и имъ казалъ:

— Видите ли що има срѣдъ снѣга?

Ученицитѣ се огледали, но нищо не забелязвали друго, освенъ все сѣщия снѣгъ и усамотени храсталаци отъ трѣне и драки.

— Нищо не виждаме, учителю, — отговорили тѣ.

Но въ това време се раздали радостни викове на единъ отъ ученицитѣ:

— Азъ виждамъ, братя, виждамъ! Цвѣтя. Бѣли цвѣтя като звънчета! Гледайте ето тамъ до храста! Ето още едно, и още едно, и още

Отбилъ се той отъ пжтя и почналъ да кжса бѣличкитѣ цвѣтенца.

Тогава и другитѣ ученици, за голѣмо свое очудване, видѣли изъ снѣга да подаватъ главички бѣли, нѣжни цвѣтенца.

Това били кокиченца — малки, бѣлоснѣжни звънчета.

Ученицитѣ все зарадвали, пуснали се да бератъ кокичета, разтичали се, развеселили се, посгрѣли се и забравили студа и глада. Тѣ настигнали учителя си и му показвали кокичетата.

Исусъ се усмихналъ и имъ казалъ:

— Какво нѣжно, слабо цвѣтенце, само саменичко срѣдъ снѣжната пустиня! И то не само расте, а цвѣти и ни радва съ своята красота. И ако небесниятъ Отецъ се грижи за малкитѣ цвѣтенца, мислите ли, че нѣма да се погрижи и за васъ?

Ученицитѣ разбрали думитѣ на учителя си и тръгнали ободрени следъ него.